

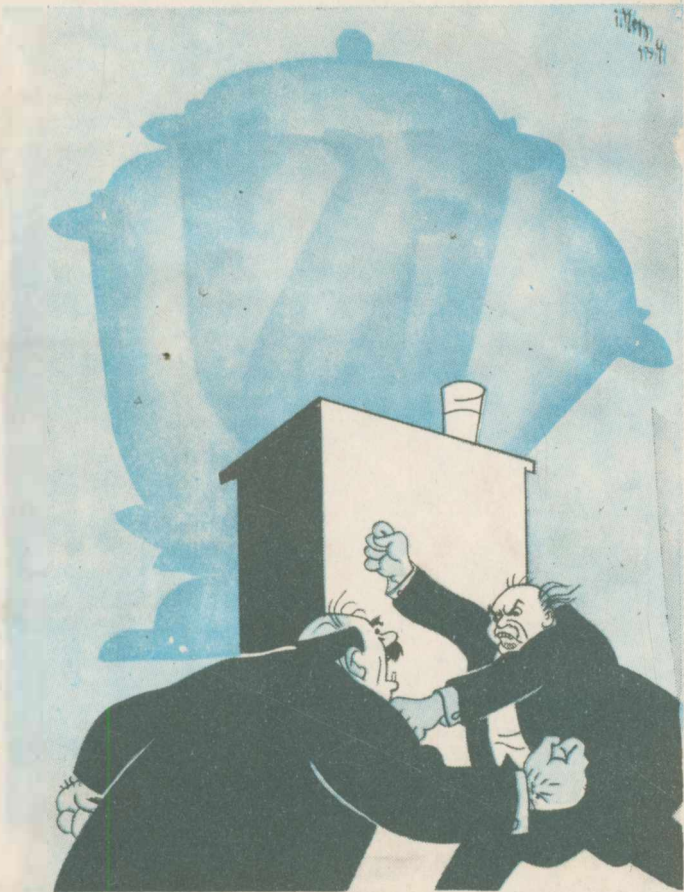

— Și se mai laudă că au desființat cozile!...

Desen de H. LERU

u r z i c a

ALEGERI

Desen de I. ROSS

(Apărut în „Cuvântul Liber”—martie 1934)

Cum se făceau alegerile și cum votau, scriind pe o scoică, grecii din antichitate, ne-o spune Plutarh care vorbește despre marele demagog Cleon, cel care când vorbea poporului își desfăcea cu neobrazare mantia și se bătea peste coapse. Dar mai interesant a fost la strămoșii noștri romani; fiecare om politic avea câte un *suffragator*, adică un cumpărător de voturi. Cicerone el însuși s-ar fi îndeletnicit cu așa ceva pentru bogatul său client Milone.

După vreo două mii de ani, la noi, exact acum un secol, când s-au făcut alegerile pentru divanele ad-hoc, se pare că treaba n-a mers mai cinstit. În amîndouă principatele au ieșit la numărătoare numai beizadele, mitropoliții, arhimandriții, egumeni, protopopi, mari proprietari, mari negustori și abia ici, colo câte un țaran. Știți cum le-a sculptat pe bietul moș Ion Roată un boler. Iar mai pe urmă, după unire, dacă s-a împărțit capitala țării în patru vopsele, iar partidele în două, conservatorii și liberalii, ați aflat ce făceau stimabilul Cațavencu și cu coana Zoița cu „suffragiul universale”...

Dar s-o luăm mai de curînd.

Cine, cuturelînd Bucureștii nu a văzut hardughia ceea ce un cat și patru fațade, fără nici un stil zidăresc, unde mai înainte vreme, cică, ar fi fost vestitul han al bogătașului armean Manuc?... Ea se află și astăzi în fosta piață mare privind cu spatele către cheiul girlei, iar cu fața spre locul unde a fost tirgul cu florii Alci, la sala Dacia, pînă mai odinioară, de cum se apropiau alegerile, își dădeau partidele „istorice” poalele peste cap ca anticul Cleon; șineau întruniri în care se injurau birjărește. Sau mai de grabă ca la faimosul Tammany-Hall din New York, vestita tarabă de voturi americane.

Locul însuși era prielnic pentru așa ceva. Între vorbitorii „istorici” de pe scena Daciei și zarafii din piața împrejmuitoare nu era nici o deosebire. Zarafii erau niște bancheriși a căror prăvălie era un dulăptor cu geam unde străluceau galbeni și mahmurele de aur mincinos. Păcăleau țaranii cu salbe ce cocleau ca tingiriile de aramă

MIRCEA
PAVELESCU

ÎN DOSUL EUFEMISMELOR

*La el minciuna cea mai odioasă
E denumită „inexactitate”
Diverselor injurii desmățate
Le spune „exprimare oiguroasă”*

*Seroiul e un „politicos subtil”
Escrocul are „spirit de aventură”
Iar decăzutul care bea și fură
„Ce-i drept e un element cam dificil”.*

*El „înțelege” firea omenească
Pe huliganii, pe hoști, pe gură-cască,
Îi deltește foarte delicat.*

*Dar dacă-i calci preodată pe picioare
Ai devenit subit un deklasat
Care te-ai rupt de clasa muncitoare.*

C. CRISTOBALD

Un mărtișor

Acum câteva zile, înainte de 1 martie, trebuind să-i cumpăr nevastă-mi un mărtișor, mi-am zis: Să-i fac, de data aceasta, o surpriză! Să-i ofer, ca mărtișor, ceva serios, ceva util!

În definitiv, nu mai avem 20 de ani, să ne mai amuze fleacurile acelea copilărești și absurde: trifoiuri, potcoave, elefanți, pitici și... alte inimi străpunse de săgeți. Sintem, acum, oameni în toată firea.

Și cînd va vedea nevastă-mea ce mărtișor util îi ofer, va exclama bucuroasă: Ai fost și tu odată om deștept! Adică, nu. Ea e obiectivă. Va exclama: Totdeauna ai fost tu om deștept!

Să-i ofer o rochie!

Și mă duc la magazinul de textile de pe calea Victoriei nr. 81. În vitrina lui văd un afiș: „Expoziție cu vânzare”. Perfect! În cadrul acestor expoziții sînt prezentate totdeauna produse noi și de un nivel calitativ ridicat, prin care se urmărește cit mai deplina satisfacere a exigențelor mereu crescînde ale consumatorilor. Ce noroc pe nevastă-mea! Îi voi cumpăra de-aici o rochie de sezon ultimul model.

Dar, cînd să intru în magazin, văd în vitrină, sub primul afiș, încă unul: „Desfacere de produse de toamnă”.

Mă duc la responsabil: Cum, tovarășe? În ajunul lui martie, dumneavoastră desfaceți produse de toamnă? Dar el zice: — Scuzați, e vechi afișul din vitrină. A fost uitat acolo din... decembrie! — Dar fie și din decembrie! dumnea-

voastră expuneați în decembrie articole de... toamnă? — Aș! fusese și atunci uitat afișul în vitrină din... septembrie.

Gura responsabilului adevăr grăia. Cînd magazinele serioase organizează „expoziții cu vânzare”, câte vreun magazin (ca acesta care ține de O. C. L. raioanele Stalin-Grivița Roșie) ca să se afle în treabă, spune că face și el „expoziție”, aștrînd doar niște... afișe în vitrină, pe care nici măcar nu le schimbă la timp.

Urmarea, cînd se află sistemul, schimbă clienții... magazinul.

„Plan valoric”, sprijinit nici pe... sorturi
nici pe șorțuri

Așa că... schimb și eu direcția, spre alt magazin. Pe drum, reflectez: Și de ce neapărat rochie? că rochia, nevastă-mea mai are. Să-i dau, mai bine, un șorț. Să aibă ce purta la bucătărie sau cînd face curat prin casă.

Și intru la un magazin care desface produse ale întreprinderii textile-pielărie din București. Mă adresez unei vânzătoare drăguțe: — Dați-mi vă rog un șorț de stambă. — Șorțuri de stambă nu avem. Vă putem da însă... fuste de olandină. — Șorțuri de stambă, vă mai cere cineva? — Toată lumea. — Și n-aveți? — Nu. — Dar fuste de olandină vă cere cineva? — Nimeni. — Dar aveți? — Da. — Și cum vă explicați această anomalie?

Mi-a explicat. Unele întreprinderi din industria locală, în loc să producă articole care sînt mult cerute și sînt ieftine, preferă să fabrice articole fără căutare, care însă avînd prețuri mari, chit că stau nevîndute, le folosesc numitelor întreprinderi la realizarea... pe hirtie — a... „planului valoric”.

Halal „plan” și curat „valoric”!

LA HANUL LUI MANUC

Anumiți vorbitori de pe scena Daciei sunau și ei vorbele întocmai ca zarafii, vinturînd în palme fizicurile false și molipseau cetățenii cu vorbe late de care și-a băfuit joc Caragiale.

Totul era măsluiată. Stămbarii din ulicioara cea strîmbă, Bazaca, vindeau chembrică drept mătase și plisă drept catifea. Luminările frămîntau ceara cu terci de cartofi. Florarii puneau la fundul ghiveciului un bulgăre de var pentru ca planta să-și dea repede duhul. Pescarii înroșeau urechile crapilor cu cirmiză ca să pară proaspeți. Băcanii cu ridicata îndoiau bolaua de ardei cu cărămidă pisată și lerele țarama cu sare grunjoasă de care ling vitele. Spirtarul de lângă biserică cobora pe vrana butoiului cu țuică și ruri de ardei iuți. Oratorii politici vindeau gogoși cu praf de vorbe dulci. Mărfurile de la Dacia nu aveau doar două valori, una de întrebuintare și una de schimb, cum scrie la carte, ci și una de păcăleală. Așa a ajuns răsmilționar un bogășier cu stofă și pinzeturi, care-și zugrăvise pe firmă o pasăre de pradă.

Sus pe scena Daciei vorbea

odată un mare țărănist în țări, plimbîndu-se de colo-colo cit ținea pardoseala și vinturînd în aer minciunile largi ale cămășii de pinză înflorită ca discursul de lui.

- Vă cunosc pe fiecare ca p-un cai breazl... striga el.

- Păi dacă tocmește sam-sar!... zise unul din sală.

Intr-adevăr, oratorul era ves-

tit că umbla pe la gospodarii satelor cu un rumin toemil, care-și șoptea numele omului, femeii, copiilor, cînelui, și el le striga: „Hei, ce mai faci, neică Cutare, leică Cutare?... Imi dai votu?...”

Pe vremea romanilor, asemenea samaș se chema *nomenclator*.

Altă dată vorbea un boier cu labe de urs și un trabuc în colțul buzelor cit doi caltaboși. Cînd și-a terminat perorația, cineva din mulțime a întrebat:

- Și-acușica unde ne ducem?

- La dracu!... rinji boierul.

La o întrunire liberală, un bătrîn cu țacăle ca de țap se foia printre ascultătorii din sală și șoptea fieceșuia:

- Zi să vorbească Eliade!

- Păi ala nu poate! zise cineva.

- Ba poate!

- Nu, că e de piatră.

- Nu statuia, bre, ala de pe scenă.

Bătrînul era tatăl oratorului, care a căpătat catedră universitară fiindcă s-a făcut cumnat cu ministrul școalelor.

Toate erau acolo zavistie și minciună.

Singura faptură din jurul Daciei care nu-și măsluia marfa, era o privighetoare, Vara, în nopți cu lună, cînta undeva, într-o tufă de sakimi înfloriți din curtea bisericii, și dacă o ascultai mai mult, dădeai uitării fățărnicia omenească.

IOACHIM BOTEZ

util

Purtați confecții „Cootex“!

Și, la urma urmelor, e musai să-l cumpăr nevastă-mi mărtișor din București? Ce-nseamnă acest îngust... patriotism local?

Așa că nu stau mult la gînduri. Mă urc într-un... avion și zbor la Oradea. Acolo, fuga la cooperativa de confecții „Cootex“! - Șorțuri de damă aveți? - Avem, tovarășe, tot ce doriți. - Atîta vreau; un șorț. - Regretăm, nu vă putem vinde. - De ce? - Nu ne comunică de luni de zile UCECOM prețurile cu care să le vindem. - Și atunci ce faceți? - Ținem marfa în rafturi. - Dar eu ce fac? Eu ce mărtișor îl duc nevestei mele? - Să vă dăm niște pantalonași tirolezi de vară pentru copii. Nu l-am putut vinde astă-vară, fiindcă ne-a comunicat UCECOM prețurile abia pe la sfîrșitul lui decembrie cînd nu-i mai cerea nimeni. Dar unde fugiți? - Să fac rost de un copil... că pantalonași l-am găsit.

Of și-un pantof!

Și adică de ce să-l ofer ca mărtișor nevestei, neapărat ceva de îmbrăcat? Să-l cumpăr niște pantofi! Chiar de aici din Oradea, de la fabrica de încălțăminte „Dobrogeanu-Gherea“.

- Numai să nimeriți o pereche bună.

- De ce?

- În această fabrică se utilizează la transportarea pe bandă a încălțămintei lucrate niște cărucioare cam deteriorate, din cauza cărora cad mereu în timpul transportului pantofii pe jos, așa că zilnic nenumărate perechi se rebutează. Iar la repetatele cereri ale muncitorilor de-a se repara aceste cărucioare, conducerea fabricii răspunde mereu pe același... calapod. Adică doar cu... promisiuni. Și situația rămîne mereu aceeași. Nici

tovarășii din conducere nu se țin de promisiuni, nici promisiunile nu se țin de ei.

- Fiindcă promisiunile lor sînt... lipite cu pap.

Și-atunci e clar: cei vinovați de această situație trebuie... pingelți. Și la nevoie... fasonați.

A avut dreptate Heraclit...

Plec deci din Oradea, fără mărtișor pentru nevastă.

Și în timp ce zbor înapoi spre București, cuget că noi părinții sîntem, în fond, niște egoiști. Iată-mă pe mine. Umblu și alerg prin toată țara după un cadou care să-i fie util numai nevastă-mi, numai ei personal. Uit că ea ar putea deveni cumva... mamă. Și-atunci? Ce te faci cu copilul? În ce-l face-ea copilului bale?

Așa că, ajungînd în București, aterizez direct la cooperativa de tinichigerie „Zarea Roșie“ (din cartierul Giulești) care fabrică bălțe pentru copii. Și încep să aleg. Incerc o bălță. E defectă; curge. Incerc alta; curge și asta. Mai încerc una; curge. Și încă una; curge. Incerc toate bălțele din cooperativă. Toate, defecte.

Și ieșind din cooperativă (fără să fi putut cumpăra nici o bălță) reflectez: Ce dreptate a avut, și ce mare... sat... filosof filozof grec din antichitate, care cel dintîi a exclamat: toate curg!

Cu bisturiul!

Deci, stînd și filozofînd drept, toate aceste lipsuri ale întreprinderilor și persoanelor mai sus arătate, din cauza cărora nu puteam eu să procur un mărtișor util pentru nevastă-mea, sînt absolut nepermise. Toate aceste neajunsuri nu mai puteau fi tolerate. Trebuiau tălăite din rădăcină! Cu bisturiul! Uite-așa; cu bisturiul!

Și alerg într-un suflet la întreprinderea „Recas“ din Capitală, care fabrică bisturiuri - și cumpăr imediat unul. Dar cînd să tai cu el, din rădăcină, neajunsurile arătate mai sus, constat că bisturiul... nu tale. Fuga cu el, înapoi, la fabrică. - De ce nu tale? - Fiindcă

nu e ascuțit, tovarășe. - Și de ce nu e? - Fiindcă nu întotdeauna încape pe mîni calificate. Și asta din pricină că tovarășul meșter Calotă Vasile de la secția bisturiuri refuză să califice muncitorii tineri pentru operația de ascuțire a bisturiurilor. Zice că „nici pe el nu l-a-nvățat nimeni, că meseriile nu se-nvăță“, „se moștenesc din tată-n fiu“ sau „se fură din ochi“.

- Iși fură... căciula tovarășul Calotă de la bisturiuri, dacă doar la atîta îl... taie capul. Iar apucăturile învechite ale muncitorilor înpoliați, cu mentalitate burgheză, pot fi reztezate și cu bisturiuri neascuțite.

Mărtișor glumeț, pentru neveste deștepte

Dar mărtișor util pentru nevastă-mea tot n-am reușit să găsec. Cînd mă gîndeam că vine și martie și eu n-aveam încă mărtișor să-l ofer nevestei, parcă nici nu-mi venea să mă duc seara acasă. Eram foarte trist. Mergeam spre casă foarte abătut.

Mergînd, aud, fără să vreau, ce vorbesc persoanele de dinaintea mea. Merg în fața mea trei înși. Deduc din vorbele lor că sînt crescători de păsări, sau așa ceva, la trei gospodării de stat. Fiecare se laudă cu păsările lui. Unul e mai sudul decît altul. Zice primul: Mai rar curcani ca ai mei! Deștepți foc! dacă vreau într-o zi să-i păcălesc și să le dau altă mîncare decît aceea cu care sînt obișnuiți, află dumeata că nu se lasă păcăliți; n-o mîncă! Dar al doilea, de colo: Găinile mele sînt și mai deștepte; își găsesc chiar ele singure mîncarea! Al treilea însă l-a înfundat pe toți: Mai deștepte decît toate sînt găștele mele! Nici să le fac eu mîncare nu așteaptă, nici ele nu-și găsesc! Le dau în fiecare dimineață bani și își cumpără singure de la cantină ce mîncare vor!

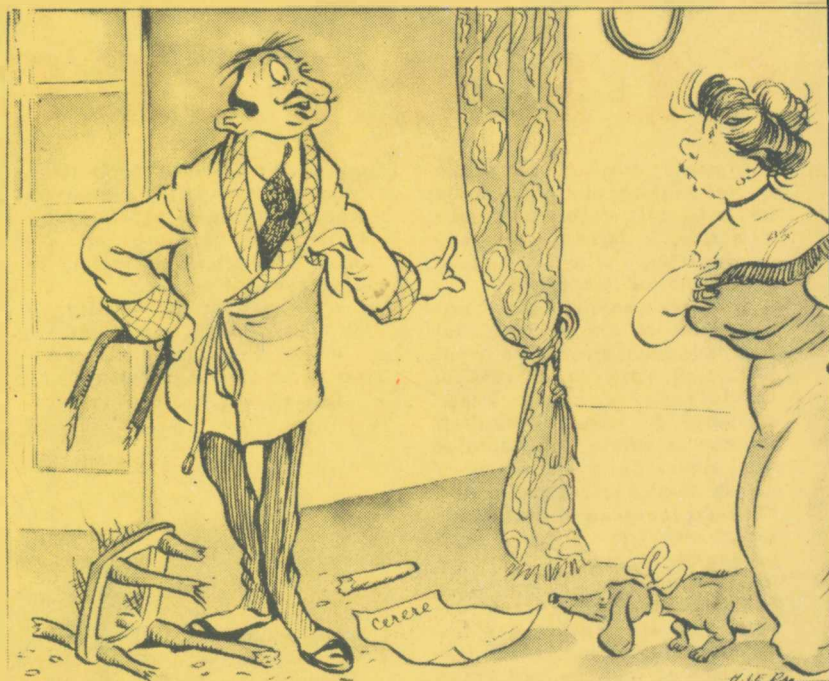
Auzînd cuvintele de mai sus, îmi vine ideea unui... schimb de experiență. Și cînd ajung acasă, zic: - Dragă nevastă, de 1 martie meriți și tu un mărtișor. Voiam să ți-l ofer eu, dar am găsit o soluție mai bună. Uite, dragă nevastă, 20 de lei. Cumpără-ți tu ce mărtișor vrei! ...Și am rezolvat problema.

**DIN ISTORIA
ALEGERILOR
„ISTORICE”**

— De ce ești așa enervat, Jorj?
— A fost o delegație aici să-mi spună că au nevoie de o școală și eu le-am dat o lecție!

Desen de H. LERU

**TUDOR MUȘATESCU
SCRISORI GĂSITE**

Sfinte coane Mișule,
Citind zilele trecute ziarele de presă care este moderne acuma la acest regim al lor și care ce presă e asta că nu găsești de citit în ele nici morți nici furturi nici sinucideri nici panamale nici scandaluri la cameră, nici măcar o crimă acolo să-i meargă omului la

suflet și să știe pe ce-a dat banul și care aceste ziare nu scrie decât înfăptuirii și întreceri și depășiri de norme care este moderne acuma la acest regim al lor spre a plezni noi de necaz și a ne astupa gura față de pretenții noastre din accidentul apusului care ne susține prin acele frumoase unde scurte de la radium unde ne vorbește cei mai aleși paraziți al poporului nostru așa

că citind zilele trecute în aceste ziare de presă care este moderne acuma la acest regim al lor că în curînd va fi din nou alegeri de deputați mi-am adus aminte de acele timpuri ferice cînd făceam și noi alegeri de-ale noastre și care dumneavoastră ați fost întotdeauna alzul nostru ca deputat de cameră și șeful nostru cel mai suprem în politică și care chiar acuma cu ocazia de Sfințul Revelion care a fost anul ăsta am băut și noi oamenii dvs. de-acilea cîteva mici vedre de vin în sănătatea dvs. rugînd pe bunul d-zeu să vă dea mulți ani de prelungire a vieții și chiar ne-am îmbătat fiind noi astfel că sufletul meu zboară acuma spre acele alegeri din timpul nostru și care erau cu adevărat libere avînd libertate să voteze chiar și morții și chiar și cei care nu erau născuți deloc căci știa conu Mișu al nostru să moșească primarul la ofițerul stărilor civile și să fete alegătorii în primărie ca iepuroaicele în țelină plus acele frumoase bătaii ce le executam la ordinul dvs. încît a doua zi după alegeri umbra arversarii două săptămîni legați la cap cu tulpăne ca muierile căci erau alegeri libere de bătea flecare pe cine își alegea la liber nu ca astea care este moderne acuma că alegătorii cîntă și joacă cu lăutarii după el prin localurile de vot, iar bețla este interzisă ca să nu-și dea omul seama de ce face căci este știut că omul beat procedează mai atent la ce face cum calcă calul în ham cînd e polei pe jos și chiar acuma cu ocazia de față ne-am adus aminte și-am ris cu la-crămii de vorba dvs. de atunci de la alegerile din '35 cînd scrisese arversarii pe afișele lor că urma alege și după ce am mitocosit noi urnele cum știam noi dvs. le-ați strigat chiar în fața primăriei după ce se dăduse rezultatul în favoarea noastră „sînteți proști, băăă, proști și mamerluci că nu urma alege boilor, ci urna

alege ca să știți de la mine” așa că aducîndu-mi aminte de acele frumoase timpuri de pe vremea noastră nu ca astea care este moderne în acest regim al lor rog pe bunul dumnezeu să vă ajute să mai reveniți iarăș din nou printre noi oamenii dvs. de credință spre a mai putea face noi o probă de alegeri libere cum știm noi și al dracului să fiu și să n-am parte de cele 20 de pogoane de pămînt astea ce brumă-mă mai rămas dacă din 800 de votanți cîți este acuma la noi în comună cu toții nu ți-o scoate eu 1500 de voturi pentru din urnă așa că rămîn al dvs. cel mai devotat om de încredere și preten de veci că mă strigă nevasta nițel plină în pîmniță și deci trebuie să conchiz că are obicei de dă cu ce nemerește dacă o contrazic.

Să trăiți cu respect,
Niță Colcovan

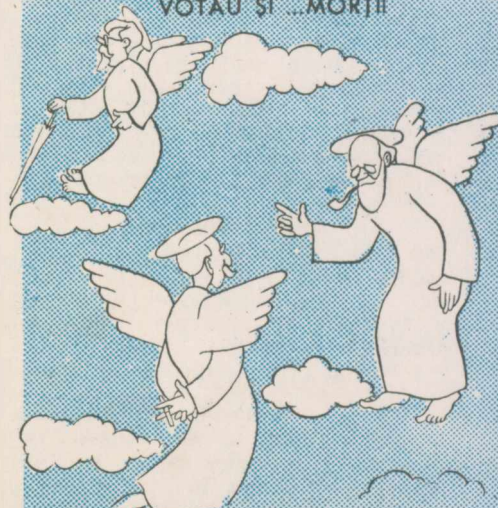
Desen de GION MIHAIL

„ȚALPA ȚĂRII”

— Frați țărani, alegîndu-mă pe mine, vă alegeți pe voi...

ÎN ALEGERILE DIN TRECUT
VOTAU ȘI ...MORȚII

— De ce nu vorbești cu el? Pareă frați prieteni!
— A votat cu opoziția!

Desen de L. DARIAN

DEPUTATA DE LA VOLAN

de FLORIAN GRECEA

Era o zi caldă de primăvară, soarele trecuse de amiază și pe șoseaua albă de țară autobusul gonia spre oraș. În urmă-i se ridica, învîrtejindu-se, colbul drumului ce, ca un caier de lînă, se destrăma spre cerul azuriu. În autobus, toți călătorii se simțeau cît se poate de bine, rideau, glumeau, afară de moș Savu. Bătrînul nu era în apele lui. Așezat pe un scaun lângă fereastră, nu ștotea o vorbă. Tot timpul tăcut și mușcîndu-și buzele a supărare, nu-și lua ochii de pe fata de la volan, pe care o săgeta cu o privire. Nu se împăca de loc cu gîndul de ce s-au găsit să pună să mine mașina tocmai o muliere? Ca să omoare lumea? La tractor mai treacă-meargă, nu-i mare pagubă de se răs-toarnă, dar aici? Ce ține și cu mizeriile astea! Peste tot se bagă! Peste tot... Uite, ca să ne răsfoare pe noi acum, asta-i!... Să ne facă pocinogul!.."

Pentru asta, moș Savu de cum văzuse cine conduce, cu greu primise să se urce în mașină la Vădeni. Apoi se certase aproape tot drumul cu „șoferul”, ba că „ai grijă cum conduci”, ba că „vezi să nu dai cu noi în șanț”, ba că „mai bine, fetișo, ți-ai fi văzut de țigale acasă decît să ne bagi pe noi în spalmă pe aici” și cîte altele. Fata îl asculta și ridea. Rideau și călătorii.

- Și cum zici că e cu măritatul, nea Savule? întrebă unul.

- Așa cum zice eu!
- Adică cum?

- Așa! Val de bărbatul care și-o lua așa mulierel și bătrînul arată din cap spre șofer. Apoi adăugă: - Nu tu casă, nu tu masă, nu tu îngrijire...

- Ei, nu-i tocmai așa...
- Ba așa e, ascultați-mă pe mine, că-s om bătrîn și am trecut prin multe. Nu e la noi în sat una, a lui Mitrache? Tractoristă. Las' că știu eu. Și unde mai pui că-au făcut-o și deputată.

Parcă fără să ia în seamă ce se vorbește, fata începu să fluiera. În oglinda de sus i se vedeau ochii negri și fața veselă dar cu urme de ulei. Deodată, autobusul se opri brusc, se auziră frînele scriștînd puternic și apoi, virînd scurt, o porni din nou în viteză. O oale tălase drumul, în fața mașinii.

- Lasă cîntatul, domnișoară, și vezi că ne omori aici! se răsti moș Savu speriat. Doamne, doamne, cine mă puse pe mine să mă urc în otobusul ăsta!..

- Nu te speria, nea Savule, că avem șofer bun! strigă unul dinapoi.

- Bun e acolo la vatră, la oale, la țigale, nu aici! se mi-nie bătrînul. Aici trebuie mină de bărbat, zdravănă... Nu știu, zău, ce s-au bagat mizeriile astea pe toate locurile. Parcă n-ar mai fi bărbați pe lume, zău așa. Uite cu cine am plecat la drum, doamne, doamne! Barem să ajung teafăr la oraș...
- N-avea grijă de asta! răs-

punse fata și mai bine leagă-ți gura aia că parc-ar fi o moară stricată!..

În autobus se porniră risete.

- Da' unde plecași, nea Savule? se aplecă la urechea bătrînului, pasagerul ce-i stătea alături.

- La fiu-meu, la oraș. La Colaie.

- La Colaie? Păi... parcă erai supărat!..

- Am fost. Acum ne-a trecut. Am intrat și eu în întovărășire. El a aflat de asta și mi-a trimis carte să vin să-l văd. N-am dat ochii cu el de mai bine de un an...
- Tot la uzină-i?
- Tot. Adică așa cred!..

- Ș-a înșurat?
- Nu. Adică n-ai ba știe?

Cei doi vorbeau încet. Cineva fredona un cîntec care se potrivea de minune cu le-gănarea mașinii.

Restul călătorilor vorbeau între ei. Cu toții păreau că uitaseră de necazul lui moș Savu. Deodată, la un hop, bătrînul fu aruncat în sus și din nou risete.

- Ce faci, nea Savule? Vrei să ieși prin acoperiș?

- Fac pe dracul! Nu v-am spus eu că o s-o pătim cu un așa șofer? Pe aicea ne rămîn oasele... De ce n-ai stat, tovarășă, acasă să-ți fi văzut de oale, de țigale, hai? Femeia are și ea rostul ei. Îngrijește de casă, de gospodărie!..

- Îngrijesc eu și de alza, n-avea dumneata grijă! se oțărî fata la bătrîn.

- Îngrijești! Eh! Ce-o fi în casa aia unde stai... doamne... doamne!..

- Vorbești năzbîtil, moșule! Ia te rog să-ți ții gura. Ce? Dumneata ai fost în casa mea să vezi cum stau? Io-te-te la ell

- Muierile să-și vadă de gospo!..

- Ia te rog! dacă mai scoți o vorbă pînă la oraș, să știi că te dau jos din mașină. Vezi că cu mine nu-ți merge!..

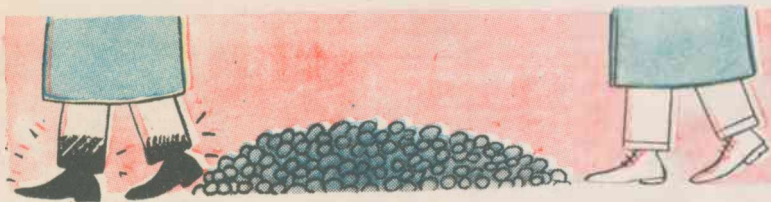
Moșul tăcu. Călătorii rideau pe înfundate. Fata le făcuse cu ochiul. Rușinat, bătrînul se aplecă la urechea vecinului:

- A dracul mulierel! Nu ți-am spus eu? Așa-s astea. Artăgoase... iuși!.. infipte... Păi dacă se bagă ele în treburile bărbaților!..

Se inserase cînd moș Savu bătu la ușa feciorului. Acesta îi deschise și cînd văzu cine-l călca pragul, îi îmbrățișă pe bătrîn. Apoi îl invită în casă.

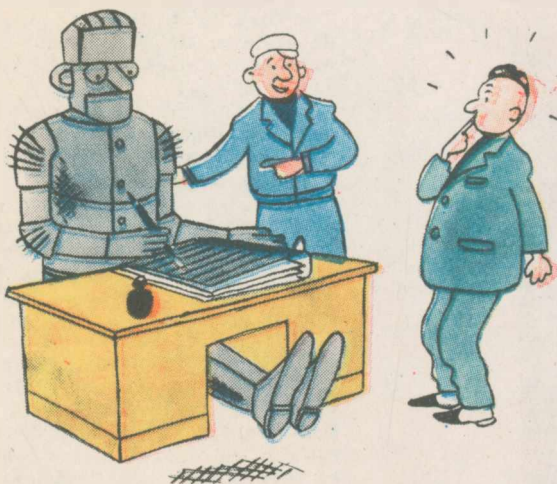
Moșul își scutură bocancii și, urmat de băiat, intră într-o cameră scaldată în lumina becurilor și frumos mobilată. Se așeză anevole pe un scaun,

La uzinele „Vasile Roaltă” transporturile de cocs se lasă mai multe zile în curte, pînă să se depoziteze

Instantanee din curtea fabricii

De la 12 VII 1955 Cabinetul tehnic de la Întreprinderea Poligrafică nr. 5 n-a avut nici un fel de activitate, din lipsa unui responsabil cu inovațiile

- Asta-i inovația mea, pentru buna funcționare a Cabinetului tehnic în lipsa responsabilului cu inovațiile.

Desene de A. PAVEN

și puse căciula pe un genunchi și, răsucindu-și mustața cîmpie, privi în jur.

- Măi, măi, dar frumos ai mai făcut tu aici! exclamă el. Parcă anul trecut nu aveai lucrurile astea. Ca o femeie, așa ai aranjat de frumos. Ți-ai adunat pentru înșurătoare, se vede treaba!..

Băiatul nu răspunse. Părea încurcat.

- Acuma, Colaie, vezi pe cine pui ochii. Că de-ata mi-a spus și muma-ta cînd am pornit-o încoial! Să iei femeie gospodină, din alea de-și văd de casă!..

- M-am înșurat!..

- Ei tacil! Zău, mă? Și unde-i?

- E dincolo, în bucătărie, și Nicolae arată zîmbind spre ușa întredeschisă.

- Ei vezi, am cunoscut eu că aici la tine e mină de femeie... de gospodină. Imi place, să știi. O să se bucure și muma-ta cînd o auzi că n-ai ieșit din vorba ei. Uite ce frumos e.

- Cum fu drumul, tăicuță?
- Bun, dar mă certai cu una în otobus!

- Cu vre-o călătoare?
- Da' de unde, mă! Chiar cu șoferul. Auzi, mă, Colaie, femeie șofer la volan! Ptiu, că peste tot s-au bagat mizeriile astea! Pa lui Mitrache n-o știi? A făcut-o și deputată!.. Și cum ți-i spui, asta din otobus, dată dracului. O ținea sus și tare că ea e și șofer și gospodină. Am ris de ea, mă. Păi cum să nu rizi cînd auzi așa ceva? Și să fi văzut-o cum arăta. Murdăra toată pe mîini și pe față, parcă era dracu'!..

- Și, zi, te-ai certat cu ea?
- Și încă cum! Păi cum să

nu te iei de ea mă, cînd o vezi colo, mulier, țapănă la volan și viața noastră în mîinile ei? Auzi tu, femeie șofer la otobus de călătorii! În loc să-și vadă de casă, de gospodărie, a dat bărbatul la o parte și s-a cocoțat ea la volan. Dumneaei, mulieră. Și acasă la ea bărbatu ține țigale de coadă, casa toată pe dos și murdăria s-o ridică cu lopata!.. Da' i-am zis-o. Zău i-am zis-o!.. Ehei, bine că n-ai luat una ca aia, mă Colaie. Aici mi-a plăcut de tine, să știi. Ți-ai luat femeie gospodină, care se vede că are numai grija casei. Uite ce curat e, ce frumos ține. Da' unde e, că văd că nu mai vine!..

- Anșoara! strigă Nicolae.

- Iată-mă-s gata. Vin îndată! răspunse nevasta.

Bătrînul se ridică s-o în-tîmpine.

Și tînăra femeie, care auzise totul din bucătărie, apărură veselă în pragul ușii.

- E... e... fata de la volan! exclamă moș Savu și de emoție căzu la loc pe scaun.

Nicolae ridea. Ridea și Anșoara care venise aproape și-și luase soful de braț.

- Dumneata... ești!.. ești șoferișta!.. bligai bătrînul și ești!.. ești și!.. nora mea!..

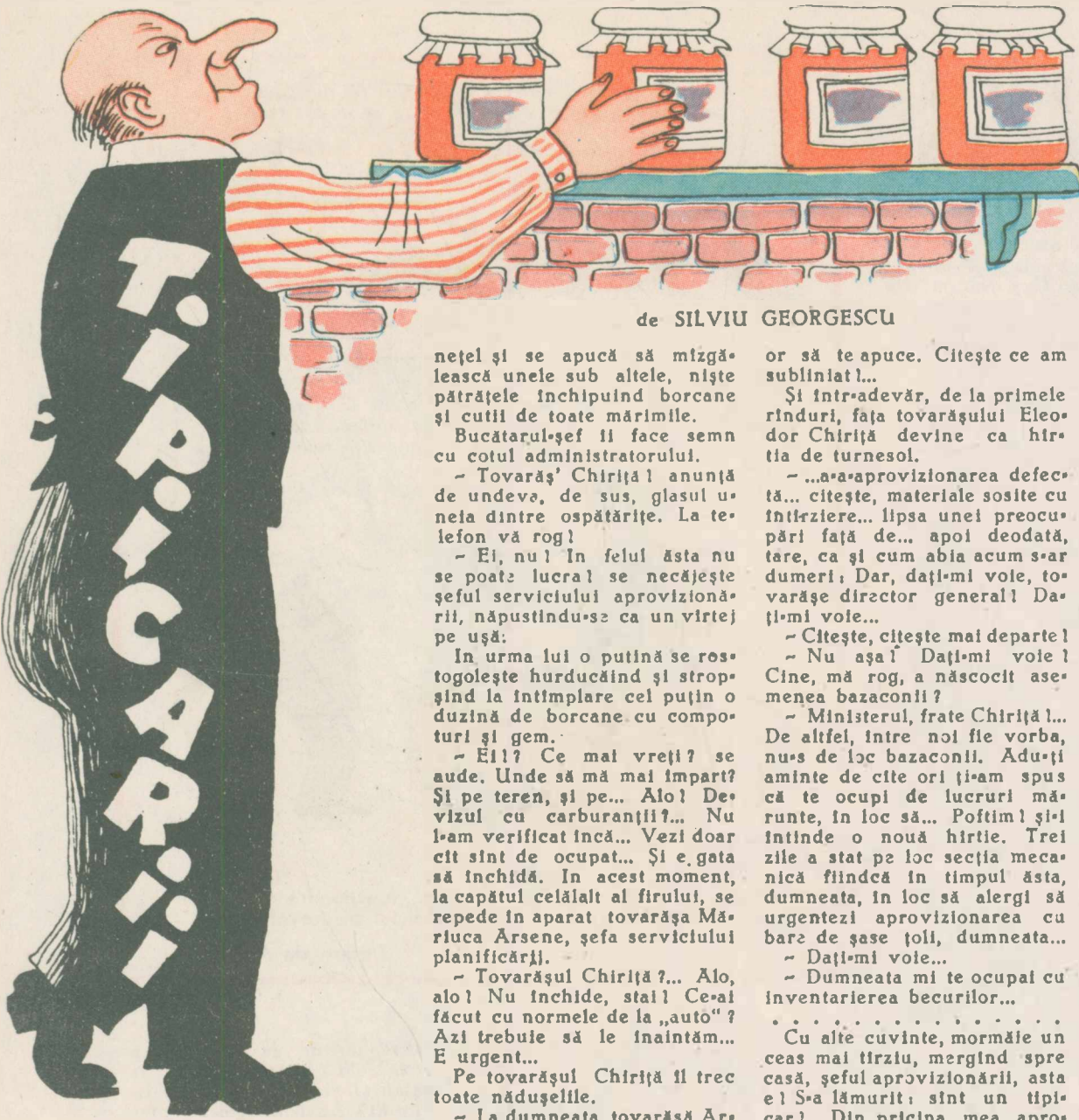
- Da... tată. Ți-amintești ce mi-ai zis azi în otobus? Ei, cum găsești că e la mine în casă?

- Ei, lasă, lasă. Eu credeam că... dar nu e așa!..

- Dar cum?

- Știi să conduci bine mașina și să conduci și!.. gospodăria!

- Și să-ți mai spui ceva taică. Acu' m-au propus și candidată de deputat.

de SILVIU GEORGESCU

nețel și se apucă să mizgălească unele sub altele, niște pătrățele închipuind borcane și cutii de toate mărimile.

Bucătarul-șef îl face semn cu cotul administratorului.

- Tovarăș' Chiriță! anunță de undeva, de sus, glasul u-nela dintre ospătărițe. La telefon vă rog!

- Ei, nu! În felul ăsta nu se poate lucra! se necăjește șeful serviciului aprovizionării, năpustindu-se ca un vîrtej pe ușă.

În urma lui o puțină se rostogolește hurducînd și stropînd la întimplare cel puțin o duzină de borcane cu compoturi și gem.

- Eii? Ce mai vreți? se aude. Unde să mă mai împart? Și pe teren, și pe... Alo! De vizul cu carburanții?... Nu l-am verificat încă... Vezi doar cît sînt de ocupați... Și e gata să închidă. În acest moment, la capătul celălalt al firului, se repede în aparat tovarășa Mărluca Arsene, șefa serviciului planificării.

- Tovarășul Chiriță?... Alo, alo! Nu închide, stai! Ce-ai făcut cu normele de la „auto”? Azi trebuie să le înaintăm... E urgent...

Pe tovarășul Chiriță îl trec toate nădușelile.

- La dumneata, tovarășă Arsene, toate sînt urgente... Știu eu!... Dar tabelul cu necesarul de creioane și penițe pentru ce nu l-ai înaintat încă?... Aud?... Aia nu e urgent? Mă rog, important, neimportant, trebuia făcut?... Păi, vezi? Și pormă ne mirăm de ce stăm prost cu producția! Ori poate vreți să vi-l fac eu... Sigur, toate eu!... Bunăoară, știi dumneata unde sînt acum?... La cantină!... Și știi ce fac? Organizez munca tovarășilor de la bucătărie. Asta fac... Supraveghez sortarea conservelor; mazăre cu mazăre, dovlecei cu... de ce rîzi, tovarășă?... Nu e rușine! Nuuu!... Degeaba rîzi dumneata!... Mai bine ai înainta tabelul! Sugativă vă trebuie?... Păi, vezi?...

Pe la două și ceva este chemat urgent la Direcția generală. De data aceasta, tovarășul Chiriță n-are încotro și lasă baltă „seminarul” pe care tocmai îl șinea cu moș Ionită de la Arhivă asupra modului cum se repară coșurile de hîrtii scoase din uz.

Cînd intră în biroul directorului general, e roșu la față și asudat.

Așteptînd ca directorul general să-și termine de subliniat hîrtia, pe care o studia cu atenție, își umple ochi două pahare cu apă pe care le bea pe nerăsuflăte...

- Răcorește-te, răcorește-te, dragă Chiriță! îl strigă directorul general întinzîndu-i pe deasupra mesei hîrtia. Citește asta și o să vezi ce călduri

or să te apuce. Citește ce am subliniat!...

Și într-adevăr, de la primele rînduri, fața tovarășului Eleodor Chiriță devine ca hîrtia de turnesol.

- ...a-a-provizionarea defectă... citește, materiale sosite cu întârziere... lipsa unei preocupări față de... apoi deodată, tare, ca și cum abia acum s-ar dumeri: Dar, dați-mi voie, tovarășe director general! Dați-mi voie!...

- Citește, citește mai departe!

- Nu așa! Dați-mi voie!

Cine, mă rog, a născocit asemenea bazaconii?

- Ministerul, frate Chiriță!... De altfel, între noi fie vorba, nu s de loc bazaconii. Adu-ți aminte de cîte ori și-am spus că te ocupi de lucruri mărunte, în loc să... Poftim! și-l întinde o nouă hîrtie. Trei zile a stat pe loc secția mecanică fiindcă în timpul ăsta, dumneata, în loc să alergi să urgentezi aprovizionarea cu bare de șase toli, dumneata... Dați-mi voie!...

- Dumneata mi te ocupai cu inventarierea becurilor!...

.....
Cu alte cuvinte, mormăle un ceas mai tîrziu, mergînd spre casă, șeful aprovizionării, asta e! S-a lămurit: sînt un tipicar!... Din pricina mea aprovizionarea merge prost, se întârzie comenziile, eu sînt în loc producția, eu planul, toate poazele, cine? Eu, tipicarul! Tipi-car-ul!

Era una din acele după-amieze minunate care vestesc din toată inima apropierea primăverii. Printre crengile gata să dea frunză ale castanilor, vîntul aburea moale, aducînd de departe mireasma pămîntului săpat.

De toate astea puțin îi păsa tovarășului Eleodor Chiriță. Un nod îi se urca într-una și făcea cale întoarsă pe gîtlej, în vreme ce prin minte îi fulgerau gînduri amare.

„Orele de serviciu și atît... Nicîl o secundă mai mult! La ce bun să mai vii cu noaptea în cap dacă dumnealor... Sau, nu! Începînd de mine intru în concediu... Să se descurce cum or știi!...”

Sunetul unui clopoțel și glasuri vesele de copil care se hîrjoneau pe undeva pe aproape îl făcuseră să-și aducă aminte că a ajuns în dreptul școlii unde învăța Tibiță, băiatul cel mare.

„Ce-ar fi să-l aștept?” își zise. Și cu gîndul ăsta se lăsa ostenit pe prima bancă din grădinița din fața școlii.

Cîteva vrăbii ciripeau voioase pe marginea ochișulețelor de apă în care se oglindeau cerul albastru și ramurile goașe ale pomilor.

Hei, comedie mare cu Tibiță ăsta în ultima vreme! gîndește tovarășul Chiriță. Nimeni nu se mai înțelege cu el! Dimineața pleacă primul și vine ultimul de la școală. Și asta, hm, ia să vedem... Ei, da! Numai de cînd l-au ales responsabil de clasă... Trebuie neapărat să vîrsoare cu dirigințele să-și facă program... Uite, și acum - tovarășul Eleodor Chiriță își privește lung ceasornicul cu locomotivă și capac - poftim, patru trecute și dumnealui!...

Apoi, dintr-o dată, gîndurile fac cale întoarsă și din nou supărarea începe să-l încerce mai amarnic ca o durere de măsele.

„Tipicar, auzi! Va să zică asta gîndesc dumnealor despre mine. Degeaba vin primul la serviciu și plec ultimul... ca mine mă pomenesc și la gazeta de perete... cu poză, ca Sărăjel de la „financiar”... Asta ca mulțumire!”

Copleșit de gînduri nici nu observă grupuțurile de pionieri care trec încoace și încolo legănîndu-și ghiozdanele. Doi dintre ei se opresc chiar pe banca din spatele boschetului unde așteaptă Chiriță.

- Curată bațocură! continuă să mormăleie jignit... Și deodată rămîne cu gura căscată. A auzit bine? Sau...

Cineva a spus:
- Chiriță e un tipicar!...
Adică el.

Se holbează năuc, pe sus, la pomii în care ciripesc vrăbii, întoarcă capul și...

- Mai bine nu-l alegem! continuă cu aprindere unul din cei doi pionieri, fără să observe mîtra plouată a tovarășului Eleodor Chiriță, care s-a arătat pe deasupra boschetului. Halal responsabil de clasă! În loc să se ocupe de grupele de învățură, de absenți, dumnealui vine cu noaptea în cap să ascuță cretele. Voi ce ai face, mă, în locul nostru?

- Noi?... Hm!... urmează cîteva clipe de așteptare în care timp lui Eleodor Chiriță îi este peste putință să ghicească dacă ceea ce se aude acum prin căptușeaua paltonului sînt tic-tacurile ceasornicului sau bătăile propriii sale inimi.

„La noi, hotărâște în sfîrșit, greu, celălalt pionier, ar fi simplu! Ori se schimbă, ori îl schimbăm!...”

.....
- Rușine să aud despre tine asemenea lucruri! își dojenește în după-amiaza aceleiași zile, tovarășul Chiriță, odrasla. Auzi dumneata, în loc să te ocupi de problemele mari, de aprovizionare, asta... vreau să spun de învățură, imi numeri becurile, asta... cretele de pe catedră!

- Tată, dar...
- Nimic, nu vreau să mai aud nimic! Ori poate vrei să te mai vezi și la gazeta de perete. Așa, eu poză... ca Sărăjel de la „financiar”...

- Dar dați-mi voie!...
- Nu-ți dau nici o voie. Ori te schimbă, ori mă, asta, hm... ori te schimbă!

Ilustrații de
BENEDICT GĂNESCU

REVISTA MODEI

de C. COSTACHE

Pentru informarea cititorilor noștri care nu sînt eventual la curent cu moda, dăm azi cîteva indicații cu privire la ceea ce se poartă și cum se poartă.

Ce se poartă

În București, iarna aceasta, în materie de paltoane de damă, se poartă... ce vrea să vîndă tovarășul Triculescu. Cînd e referent tehnic la O. C. L. produse industriale nr. 3 (raioanele „1 Mai” - „23 August”) dînsul nu ține seamă de loc de linia trasată de Ministerul Comerțului Interior cu privire la consultarea gustului public și la primirea sugestiilor venite din partea consumatorilor. Deci, cînd clientela feminină cere paltoane largi, cu guler mare și rotund, tovarășul Triculescu comandă la baza de aprovizionare (și apoi trimite în magazinele pe care le aprovizionează acest O. C. L.) exact contrariul; paltoane pe talie și cu guler mic. Pînă la urmă; pentru lipsa-i de orientare în materie de guler, dînsul e luat de... guler și mutat disciplinar la altă unitate. De atunci, O. C. L.-ul respectiv funcționează bine.

La fabrica de mașini-unelte „Infrățirea” din Oradea, se... poartă cu vorba, de către direcție, muncitorii de la secția mandrine.

Ei cer, de un an și jumătate, să se amenajeze ventilația în secție, iar direcția... promise mereu. Praful provocat în secție de lucrul la polizoare dăunează deopotrivă sănătății oamenilor și funcționării mașinilor. Ventilația ar remedia neajunsul, eliminînd praful din secție. Dar, din promisiunile conducerii se alege... praful.

Iată de ce credem că ar fi timpul ca direcția să elimine promisiunile iar muncitorii să se aleagă cu ventilația.

Moda în comuna Moara Săracă (raionul Snagov, regiunea București) a suferit unele transformări. Aici, bluzele sătencelor se poartă acum deschise, iar Tudor Petre Cucu se poartă... închis, fiindcă a furat 10.000 de lei cît timp a fost morar în comună. Urmează să dea socoteală de faptul că, fiind morar în Moara Săracă și furînd cei 10.000 de lei, a lăsat... moara săracă.

Cum se poartă

La Tulcea cizmele se poartă lustruite, muncitorii se poartă frumos față de responsabilii cu organizarea muncii, dar tovarășul Antal Dumitru, responsabil cu organizarea muncii la fabrica de mucava „Stuful”, se poartă... urit cu muncitorii, bruscîndu-i și vorbindu-le murdar.

Cînd e întrebă de cei bruschează, răs-

punde că aplică proverbul: Se poartă cum îi e vorba. Iar noi ținem să-i amintim că asemenea vorbe nu se mai poartă.

Manifestări de modă veche se constată și la Gospodăria agricolă de stat Albești (raionul Trușești, regiunea Suceava). Aici, tovarășul Arimescu Nicolae, șeful secției administrative, se... poartă numai pe trei cărări, încît nu reușește niciodată s-o nimerească și pe a patra care duce la bucătăria gospodăriei (care bucătărie e, în seama sa) ca s-o vadă cît e de murdară. Dar pe salariați îi nimerește, ca să-i bruf-tulască și să-i sudeie. În schimb, susține că dacă e om în vîrstă și că (atunci cînd nu bea) e om de treabă, trebuie să i se... treacă orice și să fie (chiar cînd e beat) „respectat și salutat”.

Nu știm dacă se cuvine să i se „treacă”. În orice caz, nu i se cuvine dumnealui... să se întreacă.

Respectele noastre și... salutare!

Ultima modă, lansată în comuna Cehu Silvaniei (regiunea Baia Mare); haine cu buzunare și... magazine cu lacăt la ușă în timpul orelor de program.

În această comună, cînd cooperatorii și salariații de la restaurantul, cofetăria, bodega și „alimentara” cooperativei „Progresul” vor să țină adunarea generală pentru înlocuirea președintelui cooperativei, o țin în orele cînd ar trebui să-i servească pe consumatori. Cînd află de această procedură nepermisă, președintele U. R. C. C.-ului convoacă pe toți acești salariați la o... ședință „de instructaj”, spre a-i... instrui cum să-i servească pe consumatori. Și ca să fie sigur că vor fi prezenți la ședință toți salariații acestor unități, președintele U. R. C. C.-ului ține ședința... în orele cînd ar trebui să fie serviți consumatorii.

Moda viitoare în această comună se anunță tot cu... haine cu buzunare, dar cu magazine fără... lacăt la ușă în timpul orelor de program, deoarece moda de pînă acum nu poate servi în nici un caz... ca model.

(După materiale de la tovarășii Paul Stan, A. Stănescu, și de la corespondenții noștri din București, Snagov, Oradea și Cehu Silvaniei).

DILEMA SUPERSTIȚIOSULUI

— Camionul a fost plin, dar butoaiile goale. Cum să interpretez semnul acesta?

Desen de V. CRIVĂȚ

IN LUMINA FAPTELOR

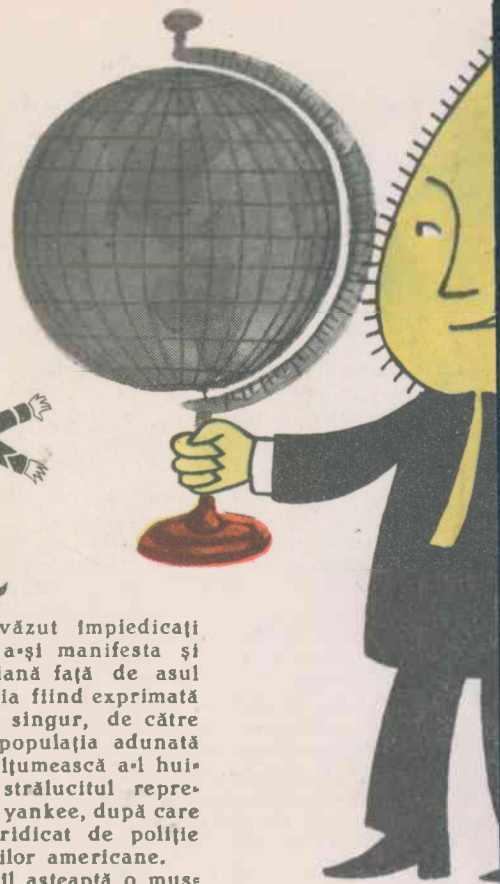
Aviație de odă

Portăreasa casei cu nr. 35 din str. Victor Massé primi o vizită puțin obișnuită chiar pentru un oraș atât de mare și de agitat ca Parisul. Un aviator american, care părea a fi la sfârșitul unui raid prin numeroasele circuli, și baruri din împrejurimi, socoti nimerit să facă o escală în imobilul cu pricina. El dădu buzna împleticindu-se în odaia portăresei și, răspinzind o duhoare care nu era de loc de benzină, începu să urle:

~ Telefonul, telefonul!...

Portăreasa, înlemnită de spaimă, întîrzie, se pare, cu răspunsul, ceea ce bravul aviator consideră o gravă

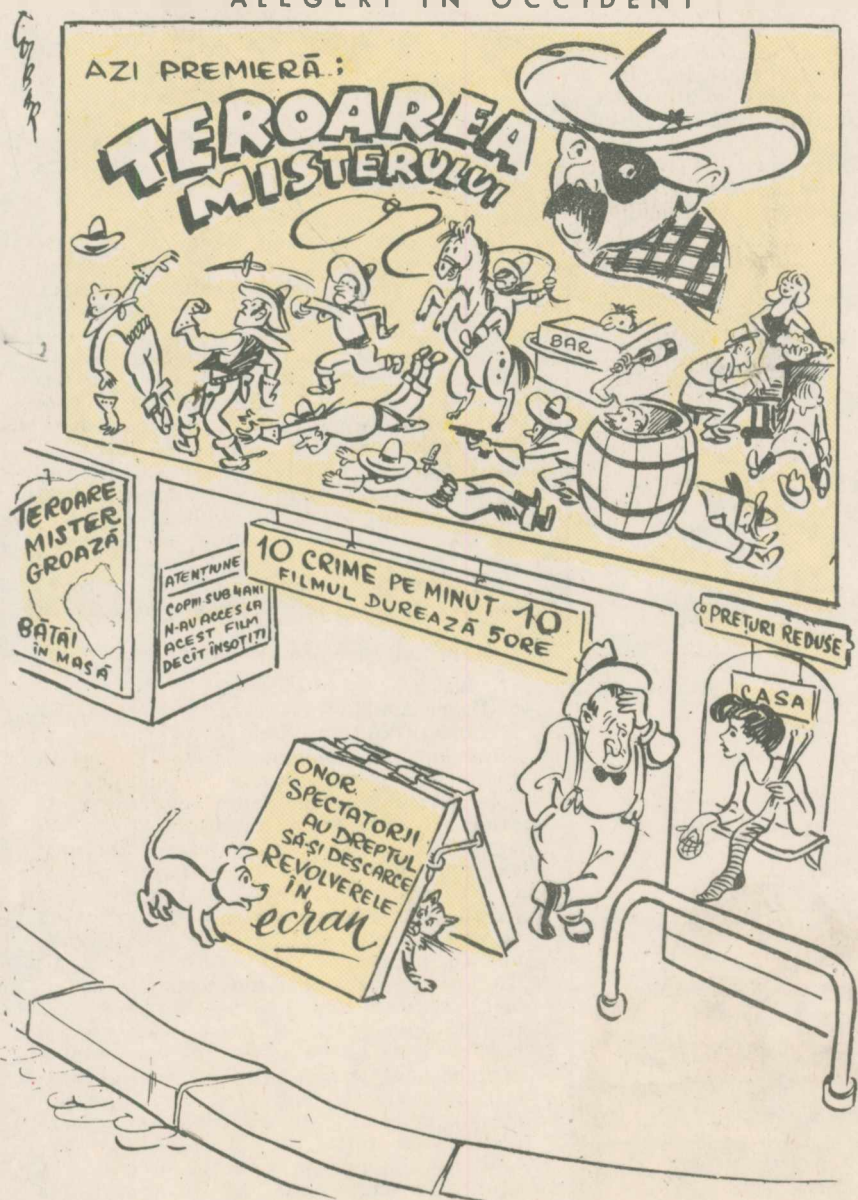
jignire. Neavînd la îndemînă mitralierele de bord, el se mulțumi să spargă cu propria-i forță musculară o serie de vase, se aruncă asupra pomului de crăciun devastîndu-l (se știe ce averse luncă cumplită nutrește aviatorii împotriva copacilor!) și într-un ultim efort, se precipită în picaj asupra portăresei. Dar această ultimă performanță nu-i mai reuși, deoarece apărură deodată în cale-i un obstacol neprevăzut. E vorba de soțul portăresei, care puse capăt faptelor de arme ale glorioșului as al aviației americane, obligîndu-l, cu ajutorul unui pumn bine plasat, să aterizeze forțat pe podeaua camerei. Acest lucru a dezamăgit profund pe cetățenii adunați în grabă la fața

locului, care s-au văzut împiedicați pe neașteptate de a-și manifesta și ei admirația pariziană față de asul american. Admirația fiind exprimată cu succes de unul singur, de către soțul portăresei, populația adunată a trebuit să se mulțumească a-l hui-dui îndelung pe strălucitul reprezentant al aripilor yankee, după care respectivul a fost ridicat de poliție și predat autorităților americane.

E sigur că aici îl așteaptă o muștruluală în lege pentru greșeala inadmisibilă la un militar american, de

ALEGERI IN OCCIDENT

— Ce mă faci! Nu vine nimeni! O să dau faliment!!
— De, directoare, de cînd au trecut alegerile pe aici, filmele noastre nu mai impresionează nici pe copii...

Desen de NELL COBAR

șilor moștenitori, dresiva lucrare în trei tode de guvernare și Kenya și Malaya"...

Nu se cunoaște încă nului Zacarias la a semne de prietenie an deoarece nefericitul plecat de aproape trei ziteze moștenirea l...

O confuzie semnif

Șeful fanfarei din R pierdut de loc cu firea

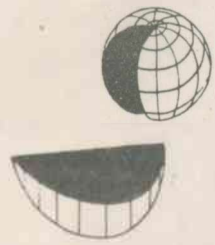
a umbla... fără pistol și de a minca bătaie de la un biet portar francez l...

Despre moștenitori

Se comunică din Rio de Janeiro că, în sfârșit, după 12 ani de procese, familia Bras Burgos Zacarias a intrat recent în posesia unei moșteniri mult așteptate. Ea se compune dintr-un teritoriu ceva mai mare decît Belgia și Olanda la un loc, cu

să-l întîmpine pe minis externe al Italiei, Marrea în oraș a înaltului a executat, fără emoș brio... „Giovinezza”, fascist al Italiei lui Mu Firește, domnul Mar clamat: „Asta-i muzica. Dar nici n-a protestat în fuziei. S-a gîndit omul dulcea lui limbă, că... „S e ben trovato!”...

prinzînd peste 800 de orașe, tîrguri și sate și reprezentînd o valoare de circa 2.500 milioane de cruzeiros (cam 47 miliarde franci francezi).

În legătură cu această știre, circulă zvonul, încă neconfirmat, că Departamentul de Stat de la Washington ar fi trimis călduroase felicitări domnului Burgos Zacarias, invitîndu-l să ia parte, ca oaspe de onoare și consilier cu strălucită experiență, la lucrările „Comisiei pentru moștenirea petrolului britanic și a fostelor colonii franceze”...

Se afirmă de asemenea că forurile respective din Londra aprecînd greaua situație în care se află familia Zacarias, răspunderea ce-i revine în administrarea unui atât de întins teritoriu le-ar fi trimis bie-

Tradiție

Din Bonn se anunță cercetările arheologice a la lîngă Bressingen (Brand magazin din epoca de găsit în această străvece (în afară de oseminte or

topoare de bronz, o secure cu două tășuri, 10 săbii, etc., ceea ce a stîrnit o mare bucurie la Bonn, în cercurile care pregătesc febril reînarmarea Germaniei Apusene. Firește, bucuria nu e legată de perspectivele re-partizării topoarelor de bronz ostașilor noului Wehrmacht al d-ului

Blanck. Nu. Ei vor fi inzeștrați cu cele mai moderne arme americane. Dar găstrea depozitul de arme al îndepărtaților strămoși e un prilej fericit pentru militaristii vest-germani de a glorifica tradiția războinică, „virtuțile ostășești”, etc., etc., ale nației germane. E drept, sînt foarte mulți germani cărora descoperirea armelor de bronz le dă alte teme de meditație. Ei se gîndesc de pildă

că topoarele de bronz ale strămoșilor și armele atomice de azi ale Wehrmachtului au întrebunțări cu totul diferite. Ei cugetă, de asemenea, că asemenea depozite de arme germane intrate în păstrarea veșnică a pămîntului se mai pot găsi și pe întindările Uniunii Sovietice, Poloniei, Iugoslaviei, etc., depozite mult mai recente, purtînd semnele Wehrmachtului hitlerist, în care armele zac a-

mestecate cu osemintele diverșilor fûhreri și oberfûhreri ce și-au pierdut atît viața cît și „gloria ostășească” pe meleagurile îndepărtate ale țărilor cotropite.

Așadar, în legătură cu descoperirea recentă a armelor și oaselor omezești, de lângă Bresingen, părerile sînt împărșite în Germania Apuseană.

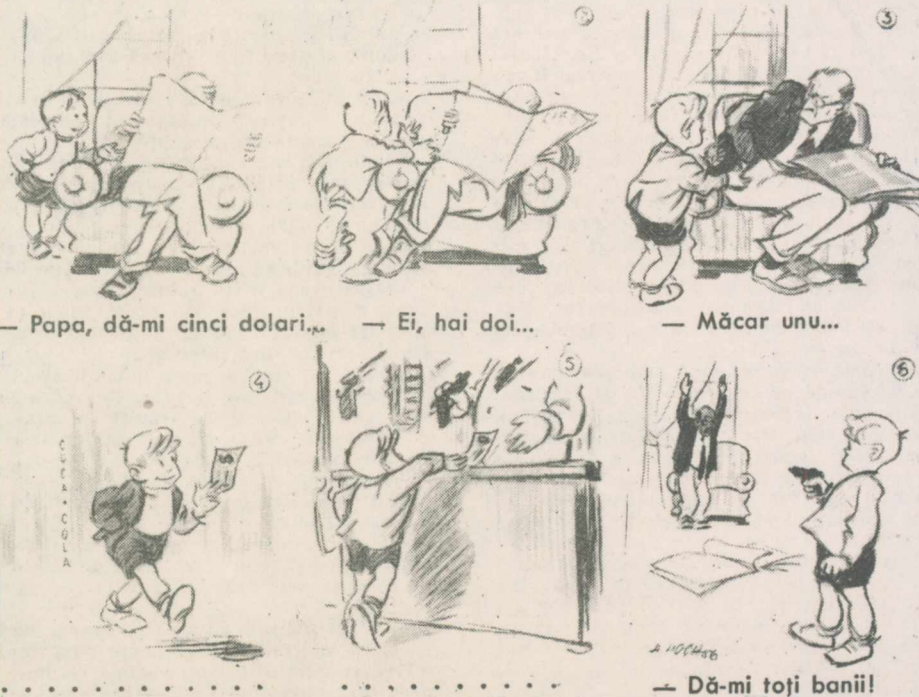
Aflînd vestea, d. Blanck și adepții remilitarizării au exclamat: „La arme!” - și, desigur, nu s-au gîndit la primitivele arme de bronz...

Aflînd vestea, omul simplu din Germania apuseană a exclamat: „La oase!” - și, desigur, nu s-a gîndit la nevinovatele oase strămoșești din prăvălia arheologică...

Desen de RONY NOEL

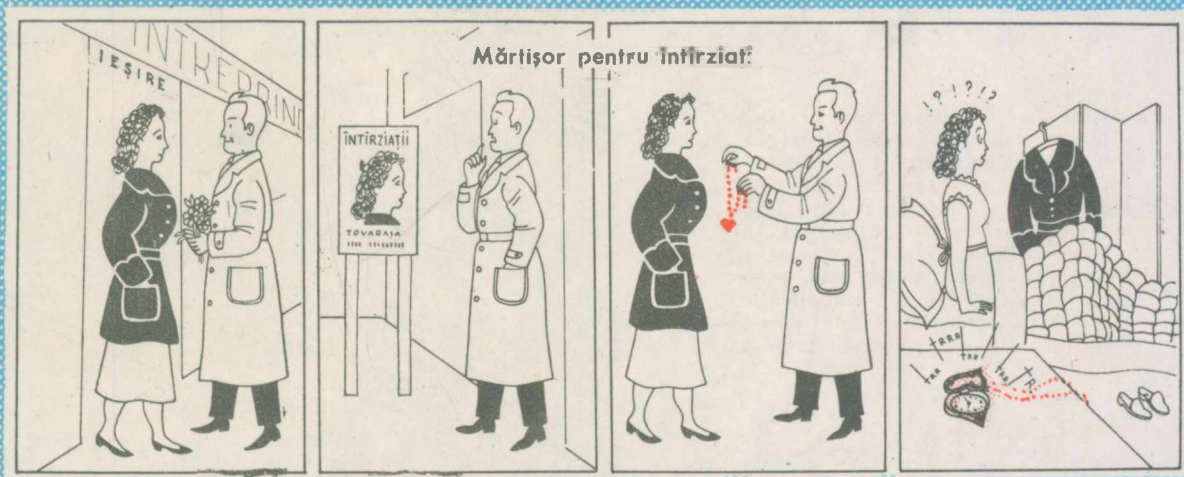
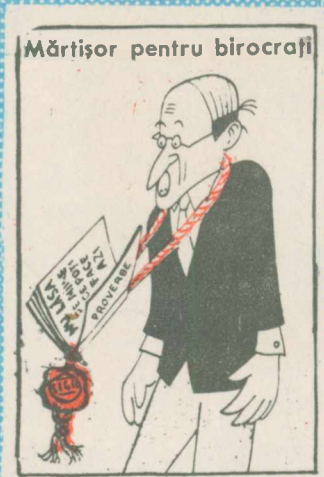
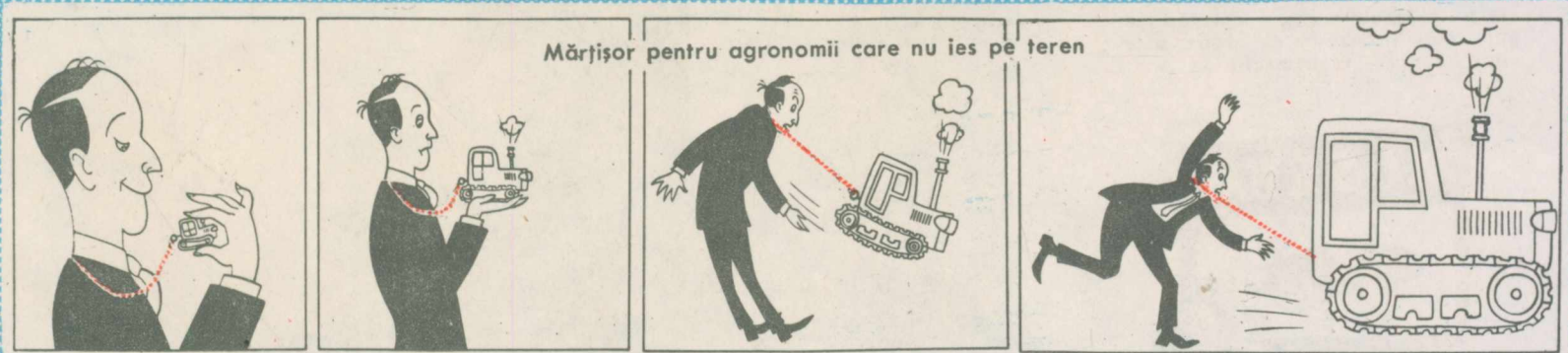
SOLUȚIE AMERICANĂ

Desen de A. POCH

Mărțișoare

oferite de Benedict Gănescu și E. Arno

LEV LUBNIN

SUZI

Senea Sorokin, aspirant al Institutului de agronomie, ședea de unul singur pe patul lui, în camera căminului de studenți în care locuia, reflectând dacă merită sau nu, să meargă la balul de Revelion organizat în clubul institutului.

Deodată, ușa se deschise larg, ca împinsă de o rafală de vânt, și din întunericul de pe coridor răsuna o voce puternică de bariton:

- Vă salut în forma cea mai categorică!
Cu aceste cuvinte irupse în odale un bărbat înalt, cu fața lungăreață, cu nasul mare și cu obraji plini de coșuri. Pe șuba lui deschelată, pe căciula pusă pe-o ureche, pe cravata țipătoare, deplasată din limitele normale, scilpeau steluțe de zăpadă.

- Cum, Senea, ești singur? El, ce stai așa de parcă ai fi înghițit un par?... Ce-ți halul ăsta... dezbrăcat, nebărbierit, un pictor încălțat, iar celălalt în șoseta găurită?... Nu care cumva a dat peste tine morbul vacilor, sau, cum îi spuneți voi, zootehnicienii, o encefalită ovină? „Nu-ți recunosc pe Vasili Griaznov...”

Musafirlul neașteptat era regizorul la Teatrul de Păpuși și, pe lângă aceasta, - ceva cu mult mai important - era fratele lui Suzi. Da, frațele lui Suzi, care... cu care... Într-un cuvânt era fratele lui Suzi pe care Senea o iubea fără nici o speranță, cu care intenționase să se căsătorească și... cu care nu mai schimbasesc o vorbă de un an de zile.

- Ia scoală-te, popîndăule, îmbracă-te repede și dă jos de pe tine nămolul și mucegaful! Mișcă! strigă regizorul, aprinzînd reșoul. Am venit la tine, frate, în calitate de sol al bucuriei și fericirii! Am venit să te iau la noi, să facem Revelionul împreună.

Senea zîmbi, însă dădu hotărît din cap:

- Îți mulțumesc pentru invitație, dar mie cu neputință să merg. N-are nici un rost.

- Cum! Nu cumva refuzi pentru că anul trecut Suzi ți-a respins cererea în căsătorie? Mă, da' tare mai ești de cap! Și unde mai pui că ești om de știință! Ar fi timpul să-nțelegi că „inima femeii este schimbătoare ca vîntul de mal”, și regizorul cîntă destul de fals această strofă.

Senea ridică din umeri și se întoarse cu fața spre perete.

- A, nu! Cu mine nu scapi cu una cu două! Am primit dispoziții să te aduc, ca să zic așa, în chip de ginere! Spunînd acestea, el îl apucă pe tînr de umeri și-l vorbi la ureche cu jumătate de voce: Cum nu vrei să-nțelegi, caraghiosule, că omul evoluează! Anul trecut Suzi era proastă și capricioasă, ca un copil, de aceea n-a fost în stare să se lămurească în propriile ei sentimente... Acum însă l-a venit mîntea la cap, s-a maturizat, e aproape absolventă a institutului și a-nțeles că nu te lubește decît pe tine. Îți duce dorul biata mea surioară, de-îi plîngi de milă! Iar tu, prost și lipsit de suflet cum ești, nu știi decît una și bună: „Nu merg!” Cum se poate una ca asta? Nu se poate să nu mergi!

Urechile, obraji și gîtul lui Senea erau stacoșii, el dădu însă din nou din cap negativ:

- Nu merg!

- Ba nu, minți, o să vii! Las' că-ți servesc acuși un argument din cele mai convingătoare pentru inimile îndrăgostiților!

Fredonînd o melodie, regizorul se apucă să scotocească prin buzunare și scoase un plic albastru. După ce citi scrisoarea, pe chipul lui Senea apărî un zîmbet de fericire, ochii începură să-i strălucească și el se repezi spre șifonier, unde se porni pe o activitate febrilă: căută în grabă niște butoni, netezi la repezeală cu fierul de călcat gulerul de la cămașă, apoi își înodă cravata. Regizorul se agita în jurul lui, vorbind într-una:

- Păi, eu sînt o persoană oficială! Cum s-ar spune, sînt un pețitor. De aceea tu trebuie să mă stimezi, să ascuți de mine și să mi te supui... Vezi, nu uita să iei un cadou pentru logodnică.

Aici Senea își aduse aminte că avea prea puțini bani. Regizorul se grăbi însă să-l liniștească, cu bunăvoință:

- N-are importanță, pentru o chestie ca asta o să împrumut eu. Bagă de seamă însă, pe ziua de patru să mi-l restituți cu promptitudine.

Ei luară un taxi cu care colindară de la un magazin la altul, fără să poată găsi ceva potrivit. În cele din urmă Senea se opri la o garnitură obișnuită de toaletă, la un evantai din os, o brățară „double”, împodobită cu o piatră ștearsă, și mai luă și două sticle de

șampanje. El mai cumpără, la întîmplare, alte câteva fleacuri, pentru că era naiv, fericit și îndrăgostit.

În timp ce prietenii urcau scara la etajul al treilea, Senea simți deodată că-i tremură genunchii și că-l cuprinde un fel de neliniște ciudată. El se întrebă ce atitudine trebuia să adopte față de Suzi? Ce-o să-i spună ea, și cum o să-i explice totul?...

Și cînd colo, explicația a fost atît de firească și de ușoară, atît de afabilă de parcă între ei nu s-ar fi produs niciodată nici un fel de ruptură.

După ce se debarasă, în vestiar, de pachete, de palton și galoși el zări pe neașteptate în întuneric ochii ei strălucitori, auzi un șopot, și brațul lui Suzi îl cuprinsese cu gingașie gîtul!

- Senika, dragul meu, ai venit! Măa fost așa teamă că n-o să vii... că n-o să mă ierți!

Simți din nou parfumul suav al pletelor ei, și îi sărută din nou, ca anul trecut, mințile, buzele, virful urechii, gropițele din obraji.

Și nu se știe cum s-a întîmplat că nu Suzi era cea care-i vorbea, ci el începuse să-i măturisească cît de mult ținea la dînsa, ce chinuri a îndurat un an întreg după ce a aflat că ea își dădea întîlniri cu directorul magazinului în comision... Boris Nazarovici - parcă așa-i zice - și cît e de fericit acum, nespuse de fericit! Suzi tăcea și din cînd în cînd își lipea drăgăstoasă obrazul de haina lui. Tinerii au continuat să stea așa printre șubele atrinate pe culer, aspirînd mirosul de blană umedă și de naftalină, pînă în clipa cînd, din camera alăturată, regizorul strigă la ei:

- Vestiarul nu e un loc pentru îndrăgostiții! Să trecem la partea oficială!

- Hai să te prezint tatălui meu. E un om foarte drăguț, puțin cam sucit... Pe mamică-mea cred că o cunoști?

În odaia puternic iluminată se agita în jurul mesei o doamnă cu obrazul lungăreț, de pasăre, și cu un gît țeapăn cu tendoanele proeminente.

- Poștește, Seneca. Mă bucur că ai venit! gingăvi doamna zîmbind, și în această clipă buzele ei fardate se jughulară într-un fel cu totul aparte, de parcă ar fi prins ceva din zbor cu ciocul.

Iar tatăl, un omuleț mititel, îmbrăcat într-o redingotă demodată cu reverele luoase, îi strînsese cu putere mîna, adresîndu-i-se cu un glas profund:

- Salut pe alesul inimii fiicei mele, sînge

Merică

SORIN RĂȘCANU

Tovarășul director l-a chemat într-o zi la el pe Merică, secretarul Comitetului de întreprindere din fabrica noastră. Merică, secretarul, este un băiat foarte bun. El susține că toți oamenii din fabrică sînt copiii lui. Iar noi, fruntașii, sîntem mindria lui. „Voi sînteți firma noastră!” zice Merică, bătîndu-ne pe umeri. Ce-i drept, ar fi loc în fabrica noastră de mai multe „firme”, că pînă acum sîntem cam pușini, dar Merică secretarul are principiile lui: „Ce-i în mină, nu-i minciună!” Și uite așa, trage de noi aștia vreo cîștă, cît poate. „Mă copil mă, să nu mă faceți de ris tocmai luna asta! În voi trei mi-e speranța!” Eu l-am spus o dată: „Tovarășe Merică, mai ocupă-te și de alții, că știi dumneata, cu o floare nu se face primăvara!” Merică a ridicat un deget în sus și mi-a răspuns tot cu un proverb: „Nu da vrabia din mină pe cioara de pe gard!” Și, cum spuneam, l-a chemat directorul pe Merică să-i vorbească. Și l-a vorbit, de s-a făcut Merică mic, mi-titel de tot. Că nu se ocupă de fruntași, de popularizarea lor, de creșterea numărului de fruntași, de popularizarea metodelor înaintate, l-a spus lui Merică tot ce-i spusese și eu.

A recunoscut Merică: „Just, tovarășe director! Am băgat și eu de seamă. Dar lăsați pe mine! Toate ziarele o să scrie de noi!”

Și s-a pus Merică pe treabă. Întîi a făcut o socoteală: „Care va să zică, am trei fruntași! Buun! Imi ajunge! Cu aștia trei o scot eu la capăt mai binz decît cu douăzeci! Cu toate că dacă ar fi douăzeci, ar leși mai bine decît cu trei. Dar de unde nu-i, nici Dumnezeu nu... popularizează!”

Credeți că a început să umble Merică prin secții, să discute cu oamenii, să popularizeze metodele fruntașilor, ca să facă din trei, șase, și din șase, doisprezece? Nu! Merică lucrează în stil mare, tovarășe! Nu-l cunoașteți! Să vedeți. Eu eram atunci primul pe fabrică. Într-o zi, văd că se apropie Merică de strungul meu, și aduce pe unul cu ochelari, care ținea într-o mină un carnet și-n altă mînă un creion. Era de la ziar. Merică m-a prezentat și mi-a făcut o reclamă de mi-a venit să mă bag sub strung. Am stat de vorbă în trei vreo oră, și-n timpul asta a stat și strungul, pe care steagul meu de fruntaș îl făcuse plictis. Cînd a spus ziaristul că ar mai vrea să stea de vorbă și cu alți fruntași, Merică a zîmbit a părere de rău și a răspuns că majoritatea fruntașilor sînt în schimbul de noapte. Majoritatea erau aliați doi fruntași, și Merică nu mințise, căci într-adevăr eu unul eram minoritatea. Dar, am deschis gura și am început să-mi dau cu părerea, că într-adevăr fruntașii trebuie popularizați, dar scopul acestei popularizări este ca acești fruntași să se înmulțească, or, la noi în fabrică... Aici Merică a dat drumul la strung, de nu s-a mai auzit nimic, și mi-a spus că singura mea lipsă este că am obiceiul să mă întind la vorbă. Apoi l-a luat pe ziarist la braț și au plecat. După o oră, imi vine secretarul cu o fetișcană care ducea cu ea o lădiță. Magnetofonul. O chemașe Merică să-mi imprime o declarație. Eu m-am supărat și i-am spus lui Merică să mă vadă și de alți fruntași, că eu am treabă, dar secretarul mi-a șoptit: „De unde să-l iau, vrei să mă nenorocești?” Așa că am făcut o declarație în fața magnetofonului, iar fata imi spunea: mai rar, mai clar, pe urma Merică a dat drumul la strung ca să se audă cum lucrez, cu toate că eu nu mai lucrez de două ore. Am început atunci să spun ceea ce nu apucasem să-l spun ziaristului, că la noi în fabrică popularizarea fruntașilor este formală, că nu se duce o muncă

susținută pentru ridicarea numărului de fruntași. Merică făcea fețe-fee, și cînd a văzut că nu tac, a început să fluture, cîne știe ce belea purile distrat, așa că declarația mea s-a imprimat la magnetofon odată cu fluteratul lui Merică, și fata a zis că partea asta va trebui tăiată. Și atunci lui Merică i-au revenit culorile în obraz. După ce a plecat fata, Merică m-a făcut cu ou și cu oțet, că nu țîn seama de interesele fabricii, că ce am de spus n-am decît să

spun la ședință, nu la magnetofon, că nu trebuie să mă iau după toate invențiile, că dacă nu începea el să fluture, cine știe ce belea mai ieșea de la magnetofon, că el vrea să mă facă celebru și eu vorbesc de rău sindicatul (el, adică Merică, este sindicatul).

A doua zi, nici nu mă apucasem bine de lucru, imi apare Merică, și după el un tînr subțirel și cam speriat. „Dumnealui e poet! Imi șoptește Merică. Am telefonat la Uniunea lor, și am spus că am aici un fruntaș care ar putea inspira un poet”. Am stat și cu poetul de vorbă vreun ceas, și Merică se învîrtea fericit în jurul nostru și l-a spus poetului că dacă o să găsească o rimă la Merică, el nu se supără, căci în fond într-o poezie despre un fruntaș, poți aduce vorba și despre un secretar de comitet de întreprindere, mai ales cînd îl cheamă Merică, or, la Merică ai o mulțime de rime. Și a scos o hîrtie din care a început să citească: Merică, mică, mică, adică, șoltică, fiică, peltică, antică și alte cuvinte asemănătoare pe care zicea Merică, că a stat toată noaptea să le caute, ca să-i ușureze poetului munca.

În zilele următoare mi-a adus Merică o școală. O droaie de copii mi-au înconjurat strungul și fiecare mă-ntreba ce-i ala, ce-i ailaltă, unuia l-a sărit niște span în ochi, și l-am dus la dispensar, iar cînd m-am întors, Merică le povestea cum am ajuns eu fruntaș. Cînd a terminat Merică, un pușt a întrebant: „Și aveți mulți ca dumnealui (ca mine) aici? Că la noi în clasă, sînt douăzeci de pionieri fruntași!” Merică s-a uitat la el și apoi s-a răstît: „De ce nu ești cuminte? Așa te învață la școală?” Puștii n-a știut ce obrăznicie a făcut, dar n-a mai zis nimic. Și au plecat.

~ El acu', zicea Merică, o să aflu lumea și de fabrica noastră! Eu însă, după trei săptămîni de vizite, am văzut că în curînd o să-mi iau ziua bună de la steagul de fruntaș. Dar cum nu poți face într-o săptămîină ce n-ai făcut în trei, ieșeau piesele, la repezeală, cam șchioape. Mă miram de ce nu mai venea Merică pe la mine și am aflat apoi, că acum aduce musafiri la cei din schimbul de noapte, fiindcă pe mine mă terminase. Aproape de sfîrșitul lunii a avut loc plenara de producție.

S-a ridicat Merică și a vorbit. Că a făcut, că a dres că o să scrie în ziare despre noi: „Eu, spunea Merică, am privit în adîncime! Eu mi-am însușit critica tovarășului director și am luat măsuri! Eu mi-am îndeplinit o sarcină de cinste, și vă dau în scris că în curînd o să scrie toată presa de noi! O să zbirnile ziarele, tovarășe!”

~ O să zbirnile, am strigat și eu de pe locul meu.

Toată sala s-a întors spre mine. M-am ridicat.

~ Măi tovarăși, vreau să pun o întrebare: cîți fruntași aveam noi, înainte de a fi început tovarășul Merică să... zbirnile?

~ Trei! a sărit Merică.

~ Trei! Buun! Și acu' cîți avem?

~ Tot trei! a făcut Merică.

~ Ba acu' avem doi! Că eu nu mai sînt!

S-a făcut în sală o liniște de mormint.

Ce a urmat după aceea în ședință, nu mai trebuie să vă spun. Atîta pot să vă asigur că Merică... mai „zbirnile” și azi.

MARILE PREGATIRI

PENTRU

MARELE ROMAN

15 iulie 1955

Către E.S.P.L.A.

Avînd în vedere că în cel mai scurt timp încep să lucrez la romanul istoric într-un volum „Valul lui Decebal”, al cărui subiect l-am discutat cu dumneavoastră în cadrul unei ședințe și pe care urmează să-l predau în termen de trei luni, vă rog a-mi acorda un avans, pentru a mă putea așterne temeinic pe lucru.

Cu deosebită stimă,
V. Cumpănă

16 iulie 1955

Către „Fondul Literar”

Avînd în vedere că în cel mai scurt timp încep să lucrez la un mare roman istoric și social în două volume „Valul lui Decebal”, vă rog să-mi acordați un împrumut pentru a mă putea așterne temeinic pe lucru.

Cu deosebită stimă,
V. Cumpănă

17 iulie 1955

Către Ministerul Culturii

Avînd în vedere că în cel mai scurt timp încep să lucrez la un mare roman „Valul lui Decebal”, amplă trilogie cu caracter istoric, social și economic, vă rog a-mi pune la dispoziție două camere la Vila Scriitorilor, pentru șase luni, spre a mă așterne temeinic pe lucru.

Cu deosebită stimă,
V. Cumpănă

18 iulie 1955

Către Uniunea Scriitorilor

Avînd în vedere că în cel mai scurt timp încep să lucrez la „Valul lui Decebal”, un mare roman în șase volume, cu caracter istoric, social, economic, filozofic, politic și ideologic, vă rog să faceți demersurile necesare spre a mi se acorda un concediu de creație de un an, de la publicația unde lucrez.

Cu deosebită stimă,
V. Cumpănă

1 martie 1956

Către E.S.P.L.A.

Ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră vă comunic următoarele:

Avînd în vedere că în cel mai scurt timp aveam de gînd să scriu mica mea năvelă istorică „Valul lui Decebal”, la care voi începe în curînd să lucrez intens la „cuvînt către cititori”, vă rog să binevoiti a-mi prelungi termenul de predare a lucrării cu un an și jumătate.

Stăruind de asemenea să mi se ofere condițiile necesare creației, prin acordarea unui al doilea avans de către dv., a unui al doilea împrumut la „Fondul Literar”, prelungirea cu încă un an a concediului de creație, precum și punerea la dispoziție pe lingă cele două camere de la Vila Scriitorilor, și a unui hol, antreu și bucătărie, spre a-mi putea aduce în preajmă soția și copiii. Vă rog de asemenea să se ia măsuri pentru evacuarea din vilă a celorlalți copii ai scriitorilor, spre a nu-mi tulbura liniștea și imaginația.

În cazul cînd nu veți fi în măsură a-mi satisface acest minim de condiții necesare creației, vă rog să considerați contractul meu cu dumneavoastră nul și neavenit, cu atît mai mult cu cît pentru aceeași operă am încheiat un alt contract cu „Editura Tineretului”, lucrarea urmînd să poarte titlul de „Valul cel mic al lui Decebal cel voinic”, roman istoric-educativ, pentru copii și tineret.

Vă salut,
V. Cumpănă
p. conf. I. AVIAN

Anul acesta se vor efectua cu ajutorul aviației utilitare, pulverizări în scopul distrugerii plantelor acvatice care împiedică înmulțirea și creșterea peștilor.

SCRISOARE DESCHISĂ

TOVARĂȘILOR DE LA I.L.L.-ul DIN RAIONUL STALIN

De la început ținem să vă atragem atenția că oricât de deschisă ar fi această scrisoare, e totuși mult mai puțin deschisă decât acoperișul blocului din strada Paris nr. 4. Ne adresăm dumneavoastră cu lacrimi în ochi și cu apă pe dușumele, în speranța că o să vă înmulțim inima, așa cum ni s-a nmulțit nouă mobila din camerele aflate la discreția ploilor care se revarsă prin plafonul și acoperișul mâncat de vreme, fără aprobarea dumneavoastră. Vă invităm să ne faceți o vizită, dragi tovarăși. N-o să regretați, pentru că, dintr-un punct de vedere, blocul nostru e un bloc muzical. Vă invităm în apartamentele noastre, unde veți putea fredona într-un decor foarte potrivit, celebrele valsuri „Barca pe valuri” sau „Dunărea Albastră”. E drept, în încăperile noastre, în locul bărcii, se plimbă pe valuri șifonierul, masa, scaunele și alte obiecte de uz casnic; e drept că Dunărea din apartamentele noastre e mai puțin albastră decât cea a lui Iohan Strauss, dar asta se explică prin faptul că Dunărea cîntată de el izvorăște dintr-un izvor limpede și se varsă în mare, pe cînd Dunărea noastră izvorăște de pe acoperiș și se varsă în intrarea principală de la parter.

Ar însemna totuși să mințim dacă n-am recunoaște și unele avantaje ale acestei situații... maritime. Adaptîndu-ne condițiilor create de I. L. L., pentru copiii din bloc, am orînduit în holul cel mare o plajă deosebit de interesantă, înlocuind

marea cu apa de ploaie, iar nisipul cu tencuiala desprinsă de pe pereți.

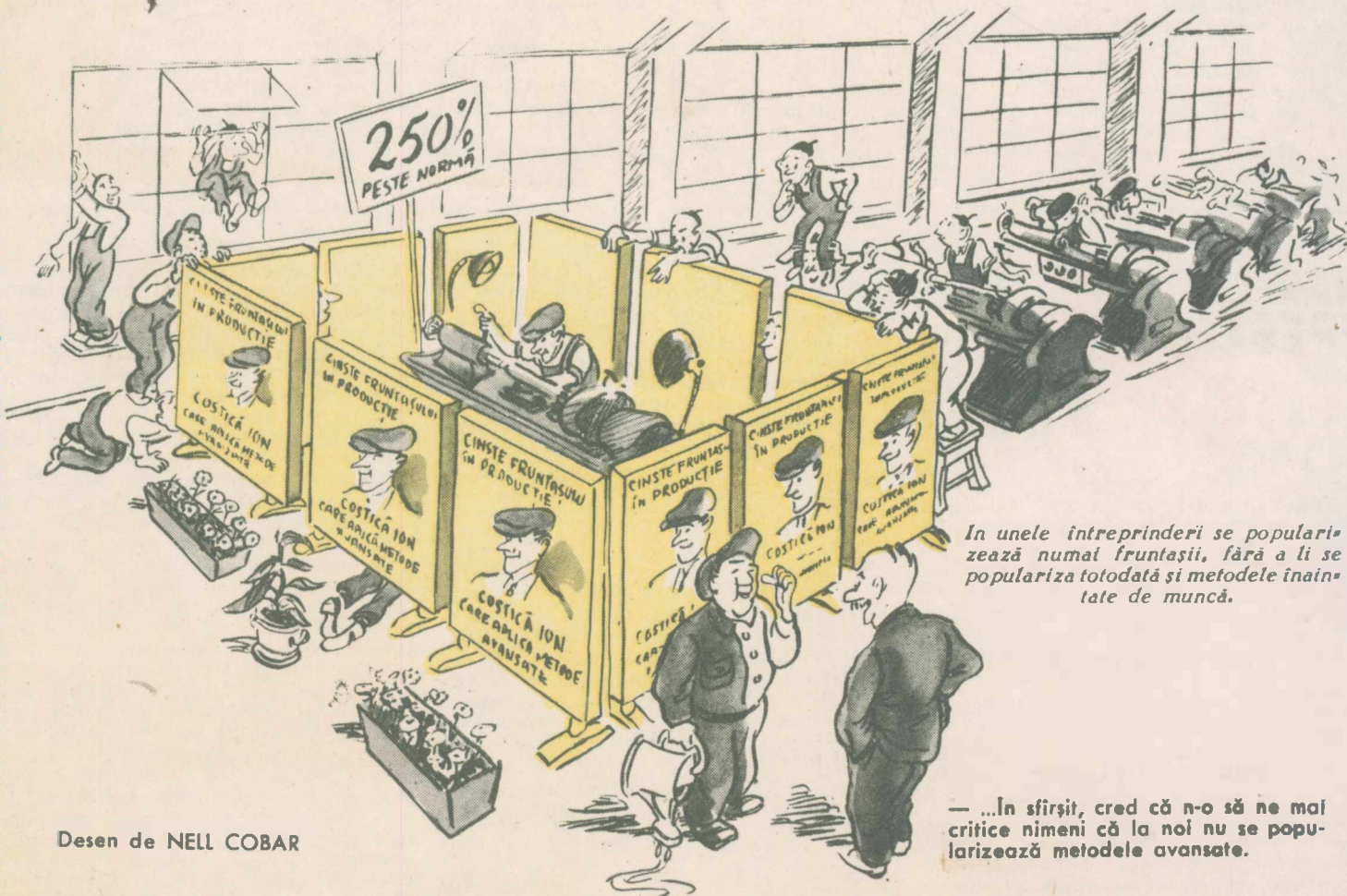
Lemnul mobilei, mulțumită umezelei suficientă și continue, a prins să inverzească și, în scurtă vreme, vom avea și o bogată vegetație, astfel că micuții din bloc se vor plimba într-adevăr... de la munte la mare l...

Sugerăm de aceea, în cazul cînd vă interesează propunerea, și asta ar cere puține cheltuieli, transformarea întregului etaj III în plajă, iar nouă să ne oferim în schimb alte cabine...

Dacă nu sînteți de acord cu transformarea acestui bloc într-un punct balneoclimateric, vă rugăm (de aproape trei ani vă tot rugăm) să luați măsurile necesare, pentru ca blocul nostru să nu mai semene cu... corabia lui Noe, asemănare ce ne încîntă prea puțin, pentru că majoritatea locatarilor au făcut armata la infanterie și nu la marină.

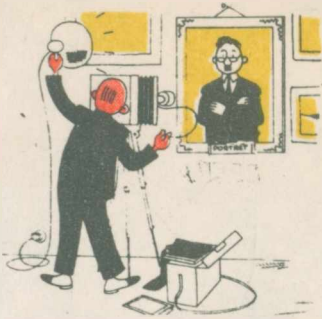
Făgăduielele dumneavoastră de pînă acum s-au dovedit a fi apă de ploaie. Cum de acest produs lichid sîntem sătui pînă-n gît, iar copiii noștri mai scunzi la statură, sătui pînă peste cap, vă adresăm un ultim S. O. S. pentru a ne trimite de urgență tablă, ciment, var, meșteri, lucrători și tehnicieni, deoarece în cazul că mai zăboviți multă vreme, o să trebuiască să ne trimiteți și un scafandru, pe care probabil că nu-l aveți trecut în schemă.

În așteptarea dumneavoastră, vă salutăm,
Naufragiații din blocul din str. Paris nr. 4
București

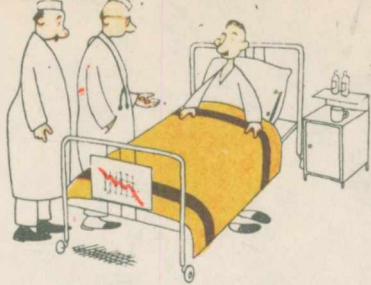
În unele întreprinderi se popularizează numai frunțașii, fără a li se populariza totodată și metodele înaintate de muncă.

— ...În sfîrșit, cred că n-o să ne mai critice nimeni că la noi nu se popularizează metodele avansate.

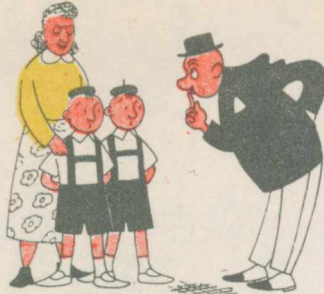

FOTOGRAFUL LA EXPOZIȚIE

— Zimbiji, vă rog!

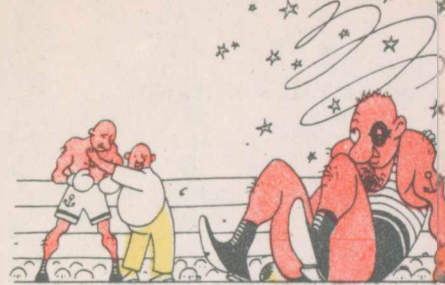

— Ți-am găsit niște bani în stomac. Ai vrut să te sinucizi?
— Nu, doctore, mi-am băut banii...

GEMENII

— Formidabil, ce asemănare!!
Pe amindoi îi cheamă Popescu...

MARINARUL BOXER: — Care o fi steaua polară?!

Desene de A. PAVEN

URZICUȚO,

Ascultă o întâmplare... radiofonică.

Surorile Sofia Ciurcă, Invățătoare, și Maria Ciurcă, responsabilă la „Librăria Noastră” din comuna Mîneciu-Ungureni (raionul Teleajen, regiunea Ploiești) au cumpărat de la magazinul universal din comună un aparat de radio. De aproape un an plătesc regulat și abonamentul. Dar să pună aparatul în funcțiune, n-au vole. Nu le permite tovarășul Marin Samoilă, director la I. F. I. L. — Mîneciu.

Îi plăcuse și domniei-sale aparatul. Dar n-a putut să-l cumpere, fiindcă „n-a avut atunci la dînsul banii necesari”. Surorile Ciurcă au avut, și... l-au cumpărat. Dar tovarășul director nu le-a putut lerta... afrontul. Urmarea: în calitate de domniei-sale de director al întreprinderii care alimentează comuna cu curent electric, le-a tăiat celor două cetățene curentul electric de la librărie.

Fapt pentru care am ținut să vă punem... la curent. Pentru ca tovarășul Samoilă să nu facă din asta un... curent continuu.

M. Selnescu
str. I. V. Stalin 21
Ploiești

DRAGĂ URZICO,

Felicita te rog din partea mea oficiul poștal Borsec (raionul Toplița) și oficiul poștal Iași.

Mi s-a expediat de la Borsec la Iași, o scrisoare. Ei bine, închipulește-ți: am primit-o!

Zău! Asta-i una la mîna. Al doilea: în cite zile crezi că mi-a sosit? În 80? În 90? În 100? Așa numai în... 75 de zile!

Ți trimiț plicul, să te convingi. De la data de pe stampila din Borsec pînă la data de pe stampila din Iași — total 75 de zile.

Așa că te rog, dragă Urzico, să-ți felițezi pe conștiincioșii funcționari de la oficiile poștale Borsec și Iași, pentru modul rapid în care expediază scrisorile.

Dar, vezi: să primească felițările la timp, nu... prin poștă.

Tanța Ciubotaru
Calea 23 August nr. 50, Iași

URZICO,

Știi cumva ce lungime are... metrul? Noi, cu toate că lucrăm într-o fabrică de tricotate și umblăm toată ziua cu metrul în mîna, nu mai știm.

Utilizăm „metri” de... un metru și jumătate, dar nici unul nu seamănă cu celălalt: cite unul are 150 de centimetri, dar altele pe care scrie că sînt tot de 150 de centimetri, au — în comparație cu cele dinții — ba cite un centimetru mai mult, ba cite 2 sau chiar 3.

Rezultatul: lucrînd noi cu „metri” de felurite lungimi, dimensiunile confecțiilor noastre uneori nu mai concordă. Recent, niște pulovere de mărimea 46 au ieșit identice cu cele de mărimea 48.

Dar noi, dragă Urzico, bănuim de ce întreprinderea aceea (care o fi ea) face metri... mai mari. Îi face pe... măsura neglijenței și nepăsării cu care se lucrează în acea întreprindere.

Eugen Lîpinschi
fabrica de tricotate
„Tînăra Gardă”, București

DRAGĂ URZICO,

E mare aniversare la D.R.N.M. Constanța! S-au împlinit doi ani! de cînd... nu se realizează o inovație a tovarășului tehnician Iancu P. Nicolae.

Aplicarea acestei inovații ar ușura munca în anumite secții, la silozuri. Noroc însă cu Atelierele navale „23 August” și cu Inginerul lor, tovarășul Voiculescu Ilie, cărora li s-a încredințat acum doi ani de către cabinetul tehnic D.R.N.M. confecționarea unui dispozitiv necesar aplicării

inovației, și pe care nu l-au realizat nici pînă azi. Că dacă îl realizau și intra inovația în aplicare, nu mai avea loc... aniversarea de acum.

Inovația se cheamă „clește pentru întins curele de transmisie”. Și fiindcă tovarășii de la aceste ateliere au... întins,

timp de doi ani, coarda, cu... transmisie cu tot, se caută acum un... clește, în care să fie strînși bine, și din care — să mai scape, dacă-i în curelele!

C. Sodoleanu
Constanța
str. Ion Vodă nr. 3

CITIND „URZICA”

Despre alții...

Despre el...

Desen de ȚINTU ȘTEFAN

de la Expoziția regională de artă plastică din Orașul Stalin

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariatul de redacție 4.28.15.
Secția scrisori 4.60.34, Secția viața internă 4.72.23

*Forțele agresive din Statele
Unite ale Americii încalcă spa-
țiul aerian al țărilor lagărului
socialist, trimițând baloane de
spionaj.*

